(Vervolg van pag. 6).

„Ik heb hem gevonden, maar . . . ben hem weer . . . kwijtgeraakt!"

„Wat bedoelt u?" vroeg zij zenuwachtig. „Waar is hij?"

„Ik verliet hem tien minuten geleden in een verkeerd hotel?"

„Welk hotel? Waar?"

„Ik zal er u heenbrengen!" antwoordde ik en na met mijn chauffeur afgerekend te hebben, stapte ik in den anderen auto naast de dame, die zoo overstuur was, dat ze geen acht sloeg op mijn vreemde handelwijze. Ik gaf den chauffeur straat en naam van het hotel op. „Vooruit, als de wind!"

En terwijl de auto terugsnorde, trachtte ik de dame van het voorgevallene een kort verslag te geven, wat mij al zeer ongelukkig afging. Karel had gelijk gehad: zijn moeder was mooi, de uitdrukking vol angst en de roodgeweende oogen konden dit feit niet verbergen.

Mijn mededeeling betreffende het vinden en weer verliezen van haar zoon werd door haar beloond met den volgenden uitroep:

„Mijn hemel, hoe dom!"

„Maar hij zei dat hij daar woonde!" protesteerde ik.

„Hoe idioot! Hoe uitermate dom!" herhaalde zij.

Gelukkig hadden we op dat oogenblik het hotel bereikt waar Karel was binnengegaan. Ik sprong uit den auto en trad het gebouw binnen door mevrouw Vermeulen op den voet gevolgd.

„Is Karel hier?" riep ik den portier toe.

„Welke Karel?" vroeg deze terecht.

„Mijn zoon!" zei nu mevrouw Vermeulen.

„Een kleine jongen van vijf à zes jaar," legde ik nu uit.

„O ja, nu herinner ik mij zoo'n kleinen snuiter. Hij kwam ongeveer twintig minuten geleden binnen, doch is weer heengegaan. Hij zei, dat hij verkeerd was!"

De dame kreunde.

„Waar ging hij heen?"

De portier riep een piccolo.

„Jij hebt met dien kleinen jongen gesproken die naar zijn moeder zocht! Waar is die heengegaan?"

„Dat weet ik niet, portier! Hij vertelde mij dat hij zulke leuke visschen gezien had en ging toen heen!"

Ik keek steelsgewijs naar „Agnes", die tegen den lessenaar van den portier steun zocht.

„O jou idioot," zuchtte zij met de onrechtvaardigheid van een moeder. „Waar zal ik mijn zoon nu vinden!"

„We zullen den omtrek afzoeken," zei ik kordaat, hoewel ik van dit onderzoek weinig heil verwachtte. We stapten weer in den auto. Agnes (het was mij onmogelijk om haar in den geest anders te noemen) zat ineengedrongen in een hoekje, de grootste wanhoop ten prooi. Ik had medelijden met haar.

„Het beste is," zei ik eindelijk, „dat we naar het politiebureau gaan, daar een beschrijving van den knaap geven en dat u daarna naar uw hotel terugkeert. Binnen enkele uren zal de politie hem gevonden hebben."

Zij knikte lijdelijk en ik voerde terstond het plan uit. Nadat men ons op het politiebureau beloofd had terstond bericht te sturen, bracht ik Agnes naar haar hotel terug.

Nauwelijks traden we binnen of de portier kwam haar tegemoet met de woorden: „O mevrouw Vermeulen, uw zoontje heeft naar u gevraagd!"

Mijn metgezellin kneep mij in den arm van opwinding.

„Hij kwam kort nadat u vertrokken was binnen," ging de portier voort. „Hij vroeg of u thuis was en toen ik „neen" antwoordde, zei hij mij dat hij nog even buiten ging spelen en is nog niet teruggekeerd."

„Man!" riep ik buiten mijzelf van teleurstelling. „De knaap is al den geheelen middag zoek en zijn moeder is ziek van angst!"

„Dat wist ik niet," was het antwoord. „Hij heeft mij er niets van gezegd! Hij vertelde alleen dat hij in het aquarium was geweest en daar vreemde visschen gezien had."

Agnes was sprakeloos, doch ik had mijn zenuwen weer onmiddellijk onder appèl. „Ga naar uw kamer, mevrouw," vermaande ik. „Karel kan nu niet ver weg wezen; ik zal hem spoedig vinden."

En ik vloog de straat op. Ik liep blindelings voort, tot ik in mijn haast om den hoek van een straat bijna tegen een dikken politieagent aanbotste.

Hij was in gesprek met 'n kleinen jongen, die op de hoogste trede van een trap zat.

De knaap had juist de handen wijd uitgespreid en zei:

„De grootste visch was wel tweemaal zoo lang en zwom al dien tijd maar rond."

„Karel!" schreeuwde ik hem toe.

Hij keek mij eerst verwonderd, toen in blij herkennen glimlachend aan.

„O, dat is Bernard, mijn gids!" zei hij tot den politieman.

„Bernard, dat is mijn vriend Thomas!"

De geuniformde Thomas grinnikte en merkte op:

„Zoo'n leuk baasje heb ik nog zelden gezien!"

„Bernard is de man, die mij al die visschen heeft laten zien," ging Karel voort.

„Jongen, weet je wel dat je moeder gek van angst is?" zei ik streng.

„O, heb je Agnes gevonden?"

„Ja!"

„En is ze niet mooi?"

„Ja.... misschien .... ik weet 't niet, kleine schavuit. Ga mee dadelijk naar het hotel!"

Karel sprong van de stoep en zei verontschuldigend tot den politieagent:

„Ik moet nu weg, want Agnes heeft mij noodig, maar als je morgen hier nog bent, zal ik je van de andere visschen vertellen."

„Je mag aanstonds wel even naar het politiebureau telefoneeren, dat de knaap, waarnaar gezocht wordt, terecht is."

De dikke politieman zette groote oogen op.

„Terecht is? Was hij dan verdwaald? Daar heeft hij mij niets van gezegd!"

„Natuurlijk niet," antwoordde ik grimmig.

„Dat doet hij nooit."

Ik nam Karel bij de hand en bracht hem naar het hotel terug.

„Is mevrouw Vermeulen op haar kamer?" vroeg ik den portier.

(Zie vervolg op pag. 12)

De Ver. van Deurwaarders der Directe Belastingen in Nederland herdacht den 30en Aug. haar 25-jarig bestaan. Hierbij een foto van leden en oud-leden. Het Bestuur, v. l. n. r. de heeren: W. F. K. Verhoeff, F. Werps, H. R. Juch, J. Rozeboom en J. U. Smit.

DR. W. SCHELLEKENS.

F. A. VERSTER VAN WULVERHORST.

Dr. W. SCHELLEKENS te Vucht is vóór eenige dagen vertrokken naar de Nederlandsche Ambulance te Parijs. — Den 12en September a.s. hoopt de heer F. A. VERSTER VAN WULVERHORST, administrateur van 's Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden, zijn 90sten verjaardag te vieren.

BELGISCHE KINDEREN IN ONS LAND.

Aankomst van een groot aantal Belgische kinderen op het station te Rosendaal. Deze kinderen zullen evenals de Duitsche, eenigen tijd hier verblijven. Tot onze spijt belette de stationscommandant onzen fotograaf te werken en stond hij dit alleen toe aan eenige buitenlandsche fotografen, door welken voor ons onbegrijpelijken maatregel wij niet in de gelegenheid waren goede foto's te maken.

JUBILEUM KONINKLIJKE HARMONIE „APOLLO'S LUST".

De Koninklijke Harmonie „Apollo's Lust", te Eindhoven in 1841 opgericht, herdacht van 1—4 September met een serie feesten haar 75-jarig bestaan. De vereeniging, die thans 37 werkende leden telt, staat onder leiding van den talentvollen en energieken directeur C. J. v. d. Weyden. *(foto „Rembrandt".)*

DE BELGISCHE KINDEREN IN ONS LAND.

De Belgische aalmoezenier Pastoor Fr. Krol te Leiden, met 14 Belgische kinderen na afloop hunner eerste Heilige Communie in de St.-Lodewijkskerk te Leiden. *(foto Bongenaar.)*